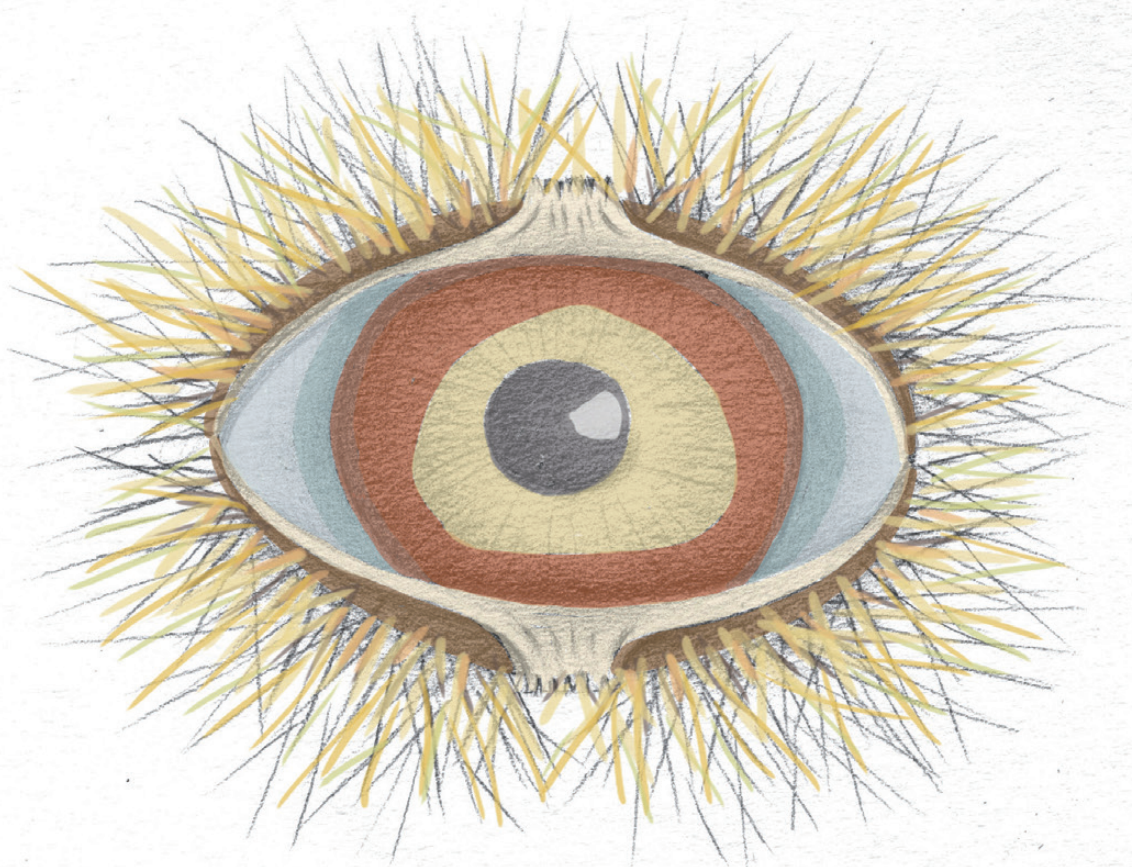

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 455 | octubre 2026

Històries de la calor
El tsunami no vindrà del mar
Hècate, Leucata o l'Ocata

Vivències - **6**
HISTÒRIES DE LA CALOR
Pep Parés

Coses de la vida - **8**
EL TSUNAMI NO VINDRÀ DEL MAR
Jordi Corachán

Fem poble - **13**
ESQUIMA, TRENTA ANYS
D'EXISTÈNCIA

Veus - **12**
HOMENATGE
AL MÓN DEL TEATRE
Joana Bofarull Cervera

Urbanisme - **14**
COM PODEM MILLORAR
L'ESPAI PÚBLIC A L'ESTIU?
M Fabregas

Parlem de llibres - **15**
LA FORÇA DE LES CIUTATS
Pere Martí i Bertran

Anècdotes històriques - **16**
PER SI LES MOSQUES
Albert Vidal

Espai poètic - **18**
Enric Badal

Fem poble - **20**
L'ESCENA, A PROP
Ajuntament del Masnou

Passatemps - **23**
11 DIFERÈNCIES
Elena Feliu

La cuina de l'Antonia - **25**
ARRÓS DE TARDOR
El Cullarot
El maridatge de l'Enric
LES GALLINETES 2025
El Rebot dels Sentits

26
CAMINANT ENTRE GEGANTS
Xavi Tarafa

Som - **30**
DESENVOLUPA EL LÍDER
QUE HI HA DINS TEU
Dr. Oriol Lugo

Activitats - **31**
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció

Joan Camps, Joan Casals, Jordi Corachán, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció

Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

Els nostres monstres | Elena Feliu

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Santi - 699 775 558

Imprimeix

Amarant SL

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou
Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

- L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

PLACES 1R D'OCTUBRE

Quan tindreu a les mans aquesta revista, possiblement ja haurà passat el 1r d'octubre. Nou anys, massa anys, des d'aquella data que va donar nom a diverses places i carrers del país, però no gaire més, perquè està tot per fer. Per part del poble i per part dels poders de l'Estat, una situació que, si qualifiquem de vergonyosa, no exagerem pas.

Per part de l'Estat, que encara té pendent complir la llei d'amnistia, jutjar els botxins de Roger Español i un llarg etcètera, propi només d'una república bananera. Fent-nos promeses sabent que mai no les compliran. No m'oblido d'algunes engrunes, com la de poder parlar en català al Parlament espanyol, però tot molt simbòlic i sense acabar amb l'espoli de Catalunya. Per sort, a Catalunya tenim un govern de tothom? O són paraules buides?

Per part del poble, que vam sofrir una desil·lusió tan gran que ens va impedir veure i valorar la gran victòria assolida: fer trontollar l'Estat opressor i escampar arreu del món el conflicte català. El nivell d'odi al qual van arribar els poders de l'Estat, el govern de torn a Madrid i els jutges del *Tribunal Supremo*, del *Tribunal de Cuentas* i molts d'altres de nivell inferior, marca el nivell de l'èxit del procés. L'Estat, a falta d'arguments polítics, va haver de fer com han fet tots els països colonitzadors i opressors: enviar les tropes per aixafar la revolta. Veient el film «Palestina 36», vaig veure paral·lelismes amb la nostra nació. Sí, Catalunya va guanyar moralment i jurídica.

No soc ningú per donar lliçons morals ni polítiques, però crec que hem d'oblidar-nos de la desinflada. Tot està per fer, però podem fer-ho tot. Des de treballar per defensar la llengua a l'escola, als carrers i als jutjats, fins a adherir-nos a les diverses organitzacions que treballen per la nació i manifestar-nos com en altres temps.

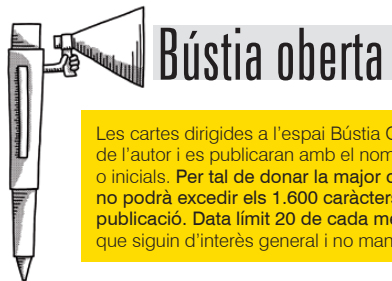
Gent del Masnou desitja als socis i als lectors d'aquesta revista **una bona tardor**, alleugerits de les calors que hem patit i, amb l'ajuda del sant que calgui, unes abundoses però no calamitoses pluges. ✱

El President

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL MASNOU VIU TRIOMFALISTA

Mentrestant, la «majoria» del consistori, en termes triomfalistes festeja a El Masnou Viu, núm. 186 de juliol, l'èxit de les festes celebrades durant el mes de juny. L'oposició, en canvi, en el seu reduït espai de 1.800 caràcters, s'encarrega, una vegada més, de retreure que «les presses polítiques solen amagar alguna cosa», o de denunciar «la manca de refugis climàtics» en temps d'extrema canícula..., així com de reclamar que «el bé comú passi per davant dels interessos electorals dels partits polítics». Queda palès que les prioritats dels partits que governen són ben diferents de les realitats del municipi. Es feliciten joiosos, fent-lo extensiu als Serveis Tècnics, a la Policia Local i a la Brigada Municipal, per haver complert amb la seva tasca, utilitzant l'òrgan propagandístic municipal per valorar l'èxit obtingut, mentre l'oposició es planya de certs moviments i actituds gens exemplars.

Un etern dilema que fastigueja el ciutadà poc avesat als termes de l'Administració municipal, sobretot si ha estat rebut, com a nou resident del municipi, per la primera autoritat del Masnou i, per tant, ignora els

tripijocs habituals en aquests casos, com ara els pisos defectuosos. Per això mateix, es deixa portar pel desenfrenament de la tàctica emprada per aquells que amaguen la brutícia sota la catifa i que tenen tot el poder al seu abast. Els que voldrien, però, no es veuen amb cor de presentar un contenciós administratiu que podria canviar la realitat política del nostre estimat Masnou. Amb solemnitat de butlletí oficial i després d'anys de silenci, ara pretenen oferir-nos «una resposta clara» (?), però fora de tota realitat objectiva.

Àngel Zamora i Garcia

SALVAR EL CASINO?

Els sotasignats, regidors no adscrits a l'Ajuntament del Masnou, volem deixar ben clara la nostra posició amb relació al Casino, al seu patrimoni arquitectònic i a l'entitat que sempre hem defensat i que continuarem defensant. En el ple de setembre, Junts va presentar una moció per demanar diners per a la rehabilitació del teatre. El nostre vot va ser en contra, i volem explicar-nos perquè no hi hagi malentesos.

Si realment es volen aconseguir recursos per rehabilitar el teatre,

t'has d'adreçar al Govern de la Generalitat, no al Parlament, com es plantejava a la moció. O bé es demostra ignorància, perquè aquest òrgan només legisla i no té cap capacitat executora, o bé només es tracta de fer una escenificació teatral —d'un caràcter eminentment polític— per entabanar qualsevol despistat i generar només falses expectatives. En el Ple vam deixar ben clar que, si la rectificaven, sens dubte tindrien el nostre suport, cosa que finalment no van fer. Per no ser còmplices d'aquest embolic que no serveix per a res, no vam donar suport a aquesta escenificació teatral, que es podria titular: «Molt soroll per no res».

Siguem seriosos: si es volen demanar recursos públics per rehabilitar el teatre, primer s'ha de treballar per aconseguir un acord institucional amb la finalitat de compartir l'espai i la titularitat, sempre comptant prèviament amb el beneplàcit dels socis. Mai ningú no posa diners a casa d'un altre *gratia et amore*.

Si es vol aconseguir salvar el Casino, sempre ens hi trobaran.

Dídac Isus Saurí, Joan M. Duran Robles, Gemma Montoya Albareda
Regidors no adscrits

VIVÉ | MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

FINQUES

La teva immobiliària del Maresme

T. 93 555 69 03 • www.vivemeslloc.com

NOVA UBICACIÓ

hibernia
H O U S E
Escola d'idiomes

c. Itàlia, 1-3 • El Masnou

M. Àngel Molina

Pintura d'interiors i exteriors
Pintura decorativa e industrial

606 077 808 • @miquelangel_pintor

J M Espinàs · Xesco Boix
1927-2023 1946-1984

La Nova Cançó · Grup de Folk

Tertúlia amb Lluís Llach i Jaume Arnella

Sala Auditori La Calàndria. El Masnou

Dimecres 4 novembre 2026 · 7 vespre a Gent del Masnou

Interpretació musical Narcís Perich, moderador Oriol Vilalta

assemblea
El Masnou

ÒMNium
MARESME
Festes d'Estiu

GENT DEL MASNOU

HISTÒRIES DE LA CALOR

Pep Parés

En Lluís es protegeix del sol sota un arbre mig plomat, un vell plataner que ja perd les fulles en plena canícula. Ressegueix l'ombra esquiva de les façanes buscant el fil de frescor i evita sortir-ne. Els anys li pesen però les cames encara li responen per obeir un vell obstinat.

Mira les finestres closes, les persianes abaixades com parpelles adormides a l'hora de més calor i, quan matina per anar a fer un tomb, veu els treballadors a trenc d'alba aprofitant les hores més fresques amb jornada laboral seguida. Els més exposats miren el rellotge de l'empresa, un petit oracle que els indica la temperatura del cos, sovint al límit.

Descans sota un arbre | fotos Júlia Parés / IA

A casa, les nits tropicals les combina amb el bronzit del ventilador i la fredor de l'aire condicionat. Als mitjans d'informació hi veu, dia sí i dia també, sequeres, terratrèmols, aiguats, inundacions: un calendari de catàstrofes que sembla no tenir fi. També hi veu cotxes abonyegats i teulades foradades, i s'adona que la dita *em fas més por que una pedregada* torna a tenir més sentit que mai. Per a no encaparrar-s'hi, recorda en Josep Pla: *la vida és una cosa complicada i difícil, impossible de descriure, que consisteix a anar fent*. Potser és el que li toca ara: anar fent... Però, mentre va fent, el sol li pesa al damunt com una llosa que li alenteix els moviments i li adorm els reflexos, com si l'aire fos més dens.

En una botiga hi troba una dona, gran com ell, que li parla de la calor insuportable de casa seva.
—No tens aire condicionat o un ventilador?
—No —respon ella, mentre fa el gest dels calerons fregant-se els dits i movent el cap d'un cantó a l'altre, com qui nega una sort que no li ha tocat.
—Doncs et portaré un ventilador perquè a mi ja no em cal.
—Però si ni ens coneixem —deixa anar ella, amb un fil de veu.
—Em dic Lluís.
—Jo, Laura.

En Lluís se'n va cap a casa amb més empena, un somriure dibuixat als llavis i com si el sol no apretés tant, com si, de sobte, l'aire bufés a favor.

A mitja tarda mira el paper arrugat on havia apuntat l'adreça de la Laura i s'hi encamina. Pitja el porter automàtic:

—Hola, soc jo, que et porto el ventilador!
S'obre la porta i sent una veu que el crida des del forat de l'escala. És un pis diminut on tot es toca: la taula, la cuina, el sofà, uns prestatges amb llibres, un quadre, un penjador... Instal·la el ventilador i el dirigeix al sofà. Cares de satisfacció. La Laura s'hi asseu. El corrent d'aire l'embolcalla com un ventall que no cal moure. En Lluís li explica que, en realitat, el ventilador no refreda l'aire, però, en moure'l, accelera l'evaporació de la suor de la pell i provoca una sensació de frescor, com un truc de la natura per enganyar la calor.

—Sí que en saps d'aquestes coses —diu ella—. No sé com agrair-te que m'hagis deixat el ventilador.

—No, no te l'he deixat: te l'he donat. Donar és una paraula més transparent que deixar. Ella somriu.

—Gràcies! Vols prendre un cafè?

—No, no cal.

—De veritat que no et ve de gust?

En Lluís dubta i fa que sí amb el cap.

La cuina és com un cop de puny: petita però agradable, acollidora.

—Perdona, aquestes fotos són de la teva família?

—Sí.

—Tens fills?

—No.

—Però ets vídua?

—Sí.

—Jo també.

—Els primers temps d'estar sola són un veritable mal tràngol. L'acceptació de la pèrdua costa de pair. Un dia vaig llegir una frase que deia: *és curiós que la vida, com més buida és, més pesa*. L'expressió trenca les lleis de la física, però reafirma les de la condició humana... I vaig decidir activar-me!

Un bon cafè! | fotos Júlia Parés / IA

Mare de Déu si deixés de fer tot el que no em convé! Quina vida més ensopida portaria! Les meves postres són el cafè, per tant, sense postres baixo el sucre i amb el cafè, pujo la pressió! És la típica muntanya russa de la salut.

El ventilador | fotos Júlia Parés / IA

—És ben cert —diu ell—. Ens hem d'espavilar! Sobretot perquè els temps de solituds no desitjades solen coincidir amb les malalties pròpies de l'edat. Ens passem la meitat de la vida fent-nos malbé la salut i l'altra meitat intentant restablir-la, com qui rema contracorrent. L'olor del cafè omple la casa. El ventilador desfila el fum calent de les tasses fins a esvaïr-lo. S'asseuen al sofà amb el cafè a les mans.
—Feia temps que no prenia un cafè tan bo. És descafeïnat?

—No! —diu ella—. La meua pressió arterial que faci el que vulgui, però el cafè, cafè, que no me'l toqui ningú. Mare de Déu, si deixés de fer tot el que no em convé! Quina vida més ensopida portaria! Les meves postres són el cafè, per tant, sense postres baixo el sucre i amb el cafè, pujo la pressió! És la típica muntanya russa de la salut. Es posen a riure.

—Em cuido, però hi ha coses a les quals no vull renunciar, com les olors i els sabors que em porten tants bons records.

—M'he queixat de la calor tot el sant dia i, mira per on, la calor ens ha portat a assaborir un bon cafè a casa teva. Et sents sola?

La Laura s'empassa un xarrup de cafè, lent, com qui gaudeix d'un ritual.

—Penso, conformada, en tots els bons moments que he passat en companyia. I no sé qui deia que la soledat és l'imperi de la consciència. I això m'asserena. Quasi mai no em sento sola.

S'aixeca, agafa un llibre d'un prestatge i llegeix, amb veu clara, Gabriel García Márquez:

—El secret d'una bona vellesa és fer un bon pacte amb la solitud... ✱

EL TSUNAMI NO VINDRÀ DEL MAR

Jordi Corachán

Hi ha catàstrofes que arriben amb sirenes i catàstrofes que arriben a través d'accions polítiques plenes de mentides. Les primeres les veiem venir; les segones, es confirmen en unes eleccions. A primera línia de mar, entre gots de gintònic i ocurrences de plàstic, hi ha qui ja ha après a conviure amb totes dues. Aquest article no parla del que passarà demà, sinó del que ja està passant mentre vivim. I no, no ve del mar.

Si demà els sismògrafs detectessin un moviment a la fosa mediterrània i s'activés una alerta de tsunami al Masnou, la maquinària de l'administració respondria amb la solemnitat de les grans tragèdies, i encara més després de la inacció criminal de València. Veuríem patrulles tallant la Nacional II. Sirenes trencant la letargia dels 'xiringuitos'. Brigades apilant blocs de formigó per salvar les vies del tren. La por a l'aigua és atàvica i mesurable: es cura amb protocol, armilla reflectant i un comunicat dictat a temps. Un cataclisme així, però, és poc probable a aquestes contrades de la Mediterrània.

Al Maresme, les rieres ens han fet respectar l'aigua. Saben que, quan baixen amb fúria, s'emporten cotxes. Però l'aigua del mar és una altra cosa: executa el desnonament quan vol. De tant en tant, les onades esmicolen el passeig per recordar que la carretera i la primera via de ferrocarril de la península es van edificar sobre el que era casa seva. Aquelles infraestructures es van finançar amb els retorns dels indians. Homes que havien començat amb una botiga d'ultramarins a l'Havana —com tants pakistanesos fan avui aquí— van prestar diners a hisendats. Van executar avals quan les crisis van ofegar els deutors. Tornaven al Masnou i es feien construir mansions coronades per palmeres, perquè una palmera, en aquella època, era com un Bentley amb xofer: ningú no preguntava d'on venien els diners. Després, en plena febre dels vuitanta, es van aixecar els ports esportius del Masnou i de Premià. Dos espigons de ciment que van condemnar la costa a una anèmia perpètua de sorra. Avui, la platja ja no és

la d'abans, malgrat les transfusions de sediments perquè els banyistes puguin clavar el para-sol.

Al menjador del club nàutic, sota la boca d'aire condicionat, un diputat al Congrés —polo de marca amb el coll aixecat, rellotge de titani que batega cada tres minuts— manté una conversa telefònica en aquest català de plàstic que es fa servir als despatxos oficials. A la pantalla de l'iPhone, que descansa cap amunt al costat d'un tallat amb llet de civada i un combinat, li sona una alerta. Una altra. Una altra. “Detinguts dos menors per l'apunyament mortal d'un home a Manresa”. “Plaga de menors immigrants”. “L'oposició demana el tancament de les escoles rurals”. El diputat fa tres clics i les alertes desapareixen. El gintònic gairebé també. Mentre mira el rellotge intel·ligent, el polze li surt sol. Un tuit: “Indignant. No ho podem permetre”.

—Escolta, i si aquests de l'extrema dreta prenen el poder l'any que ve amb una majoria de més de dos-cents diputats? —pregunta el periodista que comparteix taula, aplanant el terreny amb la punta del bolígraf sobre un tovalló de paper tacat de vi negre.

—Si s'aplica aquí el mateix menú de deportacions massives, tisorades a la sanitat i l'escola pública, o la segregació de menors amb problemes com demana l'AfD a Alemanya... Ens acostem als terrors del segle passat, només que canviant el jeu pel migrant musulmà o per qualsevol que cregui en els drets humans.

El diputat somriu. Fa girar el gel del seu gintònic amb el dit índex. Mira cap al sostre. Mastega el gel amb satisfacció olímpica.

—Home, si de cas es reconfigura el tauler. No siguis tan apocalíptic. El secret és la centralitat. L'electorat és volàtil, d'acord. Però a l'hora de la veritat la gent vol gestió. El discurs dels drets humans i les alertes sobre el feixisme estan molt bé per omplir diaris de diumenge. El que la gent vol és que el tren de Rodalies arribi a l'hora. Bé, si pot ser, clar.

A l'andana de l'estació, visible a través del finestrall, el megàfon anuncia una “incidència tècnica”. La número 13.436.967. Per la ràdio que hi ha a la barra,

algú del Govern parla sobre la “millora del servei”. El comboi de les 13:42 acumula vint minuts de retard amb les portes espatllades i l'aire condicionat mort. Ningú no li fa cas. Ni el diputat. Ni el periodista. Al mateix Masnou, l'escola pública té pocs mestres i massa alumnes amb problemes. Al CAP es van tancar les urgències i les llistes d'espera s'allarguen. A les grans llibreries, el català ocupa el mateix racó que els llibres de cuina, com una afició de jubilats. Una sentència recent ordena que el 25% de castellà sigui el mínim exigible a les aules. Els joves parlen castellà a la sortida de l'institut perquè l'algorisme de TikTok els estalvia l'esforç de recordar res. A les noies que alcen la veu, els diuen de tot. I als que no volen la guerra, també. Mentrestant, al mercat, el quilo de tomàquets costa el que abans valia un dinar de menú.

El diputat aprova amb un clic el logotip institucional de la nova setmana de la diversitat, on “inclusió” i “cohesió” han entrat amb calçador.

—Els governs sempre ignoren les rates mortes de Camus abans de l'epidèmia de la pesta —insisteix el periodista, clavant el bolígraf al tovalló.

—La gent llegeix massa coses que no serveixen per guanyar eleccions —sentencia el diputat, amb el polze clavat a la pantalla.

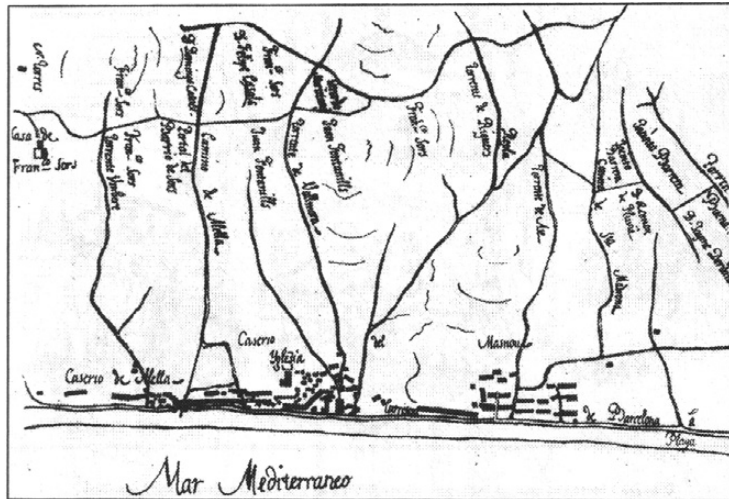
—Escolta, han arribat seixanta menors més a Ceuta aquest matí. El ministeri demana un esforç de corresponsabilitat. El nostre pressupost ja està tancat. La capacitat hotelera té un límit i el sector turístic es posa nerviós si veu barraques com les que hi ha al Camí del Mig. A més, els problemes de casa haurien de tenir prioritat, no trobes?

En l'últim gràfic de la pantalla, un algorisme de microsegmentació dissenya l'estratègia per ensenyar als electors a desconfiar del veí de dalt si té la pell un pèl més fosca.

El diputat fa un espetec sec amb els dits. El cambrer porta el tiquet i el datàfon. Viu en un pis compartit als voltants de Mataró perquè el lloguer al Masnou se li menjaria el sou. El polític apropa la targeta daurada, diposita una moneda de cinquanta cèntims al plateret i camina cap a l'aparcament, a la mateixa porta del nàutic, sense mirar enrere. El cambrer li veu les sabatilles blanques sense mitjons. Passa de llarg d'una taca d'oli negre que supura d'un cotxe vell. Pel camí de casa, el cel sobre el Masnou es tanca en un gris plom. L'aigua, impertorbable, encara llepa les pedres de granit del passeig, deixant a la sorra una línia de plàstics menuts, petxines trencades i alguna rata que ningú ha donat l'ordre de recollir. ✱

HÈCATE, LEUCATA O L'OCATA

Joan Muray

El nom d'una deessa grega, Hècate, i el topònim d'una població occitana de l'estat francès, podrien haver donat nom al veïnat d'Ocata, de la vila del Masnou, i de moltes altres poblacions o d'indrets.

Plànol del Masnou, de 1822 (Museu Municipal de Nàutica del Masnou).

Al Masnou tenim l'Ocata, a Vilassar de Mar, el veral d'Ocata, i Leucata a l'estat francès, que és el primer poble occità després de la Catalunya Nord.

Aquesta Leucata és d'on provenen tots els Maristany, ja que la població té a un costat el mar, i a l'altra l'estany, a partir del qual un rector al segle XVII crea com a cognom Mare Estany, que passà després a Maristany.

Veurem que en diu la història, i especialment que en diuen els erudits de tot temps, començant per Claudi Ptolemeu, escriptor romà del segle II, dels cèsars de Roma Adrià i Marc Aureli, que allà per l'any 138 de la nostra era, quan va descriure la costa laietana, va citar com a Promontorio lunario el nom del veí poble de Montgat, que corresponia a Mons Hècate.

Els erudits ens diuen el següent:

«Segons la mitologia grega, Hècate va ser una deessa lunar, filla de Perseis i d'Astèria. Per tant, seria descendent directa de la generació dels Titans, i no estaria emparentada directament amb els Olímpics, però Zeus li va conservar el privilegi que tenia.

Provinent de Tràcia, no fou objecte de culte públic entre els grecs, que tendien a confondre-la amb Selene i Àrtemis, però també amb Persèfone, ja que els

antics imaginaven que quan la lluna no es veia en el cel era perquè s'amagava sota terra. Sovint era representada amb tres cossos junts, que figuraven la lluna nova, la lluna plena i la mitja lluna, o bé amb tres caps. Anava acompanyada d'Empusa, a la qual de vegades es considerava filla seva.

Tenia per missió difondre la benevolència entre els homes i els concedia les gràcies que li demanaven, sobretot la prosperitat material, l'eloqüència a les assemblees polítiques, la victòria a les batalles i als jocs. Proveïa d'abundants preses els pescadors, però feia créixer o feia minvar les collites i el bestiar segons li semblava. Els seus beneficis es podien rebre en qualsevol lloc, i no estaven limitats, com passava amb altres divinitats. Tenia la invocació de «deessa nodridora» de la joventut, títol que compartia amb Apol·lo i Àrtemis.

En èpoques posteriors, Hècate va ser la divinitat que presidia els encanteris i la màgia, i estava vinculada al món de les ombres. Es feia present als mags i a les bruixes amb una torxa a cada mà, i prenia la forma de diversos animals: una euga, una lloba, una gossa, i d'altres. Li atribueixen la invenció de la bruixeria, i la relacionen amb la família d'Eetes i Medea, considerats fetillers. Les tradicions tardanes diuen que Hècate

Deessa Hècate.

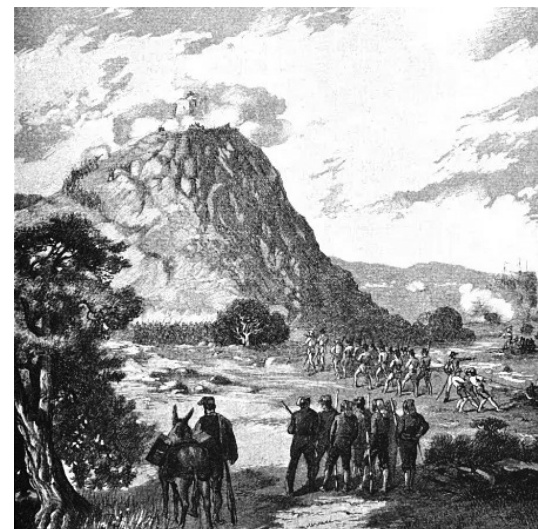

Vista des del turó de Montgat (oli de M. Dolors Millet i Villà), 1901.

era mare de Circe, i Circe és la tia de Medea. Fins i tot de vegades es considera la seva mare.

Hècate presideix les cruïlles, llocs relacionats tradicionalment amb la màgia. La mitologia també ens parla de vegades d'Hècate com a una de les deesses menys conegudes, la filla menor de Zeus. Era la deessa de la lluna, i a l'Hades gaudia de gran autoritat, ja que era coneguda com a la reina invencible. També presidia les cerimònies d'expiació i purificació de les ombres, a les quals es permetia que arreglaren les males accions fetes en la vida passada."

Com heu pogut comprovar amb aquesta llarga introducció, tot i que mitològica, hi ha el que en va dir Claudi Ptolemeu, savi romà del segle II, tal com us dic al principi, que anomenava el turó de Montgat "turó de la lluna", que és la forma que té el

Vista del turó de Montgat en temps de les guerres napoleòniques.

tros de costa que va des d'allà fins a Premià, com podeu comprovar pujant al dit turó.

La toponímia, una ciència a voltes imprecisa, a voltes també ens dona proves que confirmen el perquè d'aquell nom i la seva provenença.

En tenim, a Catalunya, a la comarca de la Terra Alta, a Vilalba dels Arcs, un clar exemple, en una partida d'aquest municipi, on uns camps que tenen forma de mitja lluna els anomenen «les Ocates» ✨

Mons Hècate, vist des de Barcelona.

BIBLIOGRAFIA • Als butlletins: 49, abril 1991. 125, agost 1997. 133 abril 1998. 166, febrer 2001. • MASNOU 1928. De Pere J. Bassegoda i Musté. • Wikipèdia.

HOMENATGE AL MÓN DEL TEATRE

El teatre en la seva més pura essència

Que igual que els déus, un dia, et van donar bellesa, igual els déus, un dia, la bellesa et poden prendre... (i convertir-la en pols, i convertir-la en cendra.) «El retrat de Dorian Gray».

Oscar Wilde

Quantes vegades anem al teatre per distreure'ns i quantes vegades ho fem per descobrir un món diferent del nostre i entrar en històries difícils o innovadores?

El teatre ens dona l'oportunitat d'entrar dins dels personatges que se'ns presenten als escenaris. Tan aviat podem ser un Hamlet, o una Marta, la dona maltractada en «La corona d'espines», de Josep M. de Sagarra, o la Nora que ens traspasa la seva angouxa vital en l'obra d'Henrik Ibsen a «Casa de nines», o bé gaudir d'una comèdia com «Perfectes desconeguts», on es destapen un reguitzell de situacions amb malentesos que ens fan passar una estona molt divertida.

Avui, però, us vull parlar de «El retrat de Dorian Gray», una de les darreres obres que ens han fet gaudir d'una interpretació superba encarnada en l'Àngels Gonyalons. Ella era Dorian Gray, un personatge creat per Oscar Wilde, també era Lord Henry, el dandi depravat que sedueix Dorian, i també era Basyl Hayward, el pintor, autor del controvertit retrat que dona nom al títol de l'obra, on de tan ben interpretat es podia entreveure el teatre

en la seva més pura essència; segons les crítiques, un tour de force per a l'actriu que ens mostrava diferents facetes en qüestions de segons. Una obra ben acompanyada per elements com la música, original de Jordi Cornudella que acompanyava el text amb elegància; text i música es donaven la mà, amb un trio masculí ben afinat i un quintet de corda que arrodonia la posada en escena.

Un escenari minimalista que es va omplir de mestratge. I, sí, el teatre és una finestra oberta on els actors/actrius es poden lluir, com ho va fer la Gonyalons.

El teatre aprofita l'espai escènic per dir, explicar, compartir inquietuds, informar i traspasar sentiments. El teatre també és provocació i seducció, on entra en joc el ritme, l'harmonia, l'alegria, l'angoixa, la tristesa, la diversió, la denúncia, i és fonamental la nostra empatia per entrar en escena, rebutjant, patint o gaudint amb els personatges, deixant de banda el nostre món particular i volar per una estona.

Anem al teatre i deixem-nos seduir! ✨

ESQUIMA, TRENTA ANYS D'EXISTÈNCIA

Celebració de la 30a Diada de Salut Mental: Trenta anys entregats a la salut mental

Esquima és una entitat sense ànim de lucre, creada el 1996, per donar resposta a una necessitat vital de les persones amb problemàtiques de salut mental i per a les seves famílies. La seva finalitat és acompanyar les persones afectades en el procés de recuperació. Així, es promou una millora en la qualitat de vida, potenciant quotes d'autonomia personal i ajudant a fer un ús significatiu del temps d'oci. Paral·lelament, es treballa amb les famílies per tal de proporcionar eines i recursos per fer front al fet de conviure amb una persona afectada al nucli familiar. Celebrem la **30a Diada de salut mental**.

Aquest **18 d'octubre d'enguany**, obrirem les portes a les 11 del matí amb el so de la Colla d'Atabalats i dels Diablers del Masnou. Hi haurà parades i un espectacle musical a càrrec dels participants del club social. Lectura del manifest a les 12 h amb l'assistència de Jaume Oliveras i Maristany, alcalde del Masnou. Per acabar, actuació de l'orquestra "Amics del club del ritme" a les 13 h amenitzant el "Vermut solidari".

Celebrem la 30a Diada de salut mental amb el lema **"Teixir vincles és fer salut mental"**. Trenta

Amb el suport de

anys al costat del col·lectiu de persones i familiars amb patiment mental, lluitant pels seus drets i treballant per aconseguir la integració del col·lectiu al teixit social. Us convidem a passar un matí de festa i celebració als Jardins de Can Malet. Podrem compartir un temps i un espai persones afectades, familiars, professionals i comunitat.

Us esperem! ✨

IN MEMORIAM CARLES MARISTANY SALAS

A 95 anys, ens ha deixat el bon amic, soci i col·laborador de Gent del Masnou. Va ser pescador i carnisser, i durant força anys va escriure a la nostra revista.

La seva col·laboració fou a "Gairebé tot això és veritat", que va fer des del 2005, i durant força anys, amb temes diversos, però sempre amb la seva fina ironia i coneixements, que ens deixaven meravel·lats.

També va tenir una afició molt important, la mar, ja que tenia un iot, amb el qual voltava pel nostre Mare Nostrum. Aquesta afició també la compartia amb la seva esposa, que també fa poc ens deixà, la Inge Ortmann Krauskope, que fou així mateix companya d'ofici, el de carnissera, quan tenien la parada al Mercat Municipal, el del Camí Ral.

Ambdós eren persones cultes i a qui agradava assistir a les exposicions, conferències, presentacions de llibres, etc., que patrocinés Gent del Masnou.

Amics Carles i Inge, us trobarem a faltar, i desitjo que per la vostra fe, allà on ara aneu, també pugueu gaudir de tot el que aquí us ha agradat.

Descansi en pau.

david
pastisser

93 555 34 75 • 640 882 575

www.davidpastisser.com

pastisseria@davidpastisser.com

Navarra 100 • 08320 El Masnou

Panellets
elaborats amb
pinyons del
Montseny

COM PODEM MILLORAR L'ESPAI PÚBLIC A L'ESTIU?

L'estiu posa a prova el disseny de l'espai públic. Les calors intenses que patim durant aquests mesos condicionen directament les nostres dinàmiques quotidianes.

Un carrer que a l'hivern ens és agradable de caminar, al juliol i a l'agost pot convertir-se en un lloc que evitem travessar durant les hores de més sol.

Per a qualsevol disseny d'espais, tant interiors com exteriors, és bàsic tenir en compte com incideix el sol d'hivern i el sol d'estiu. Aquesta és una màxima que sembla que hàgim oblidat. Generalment, no tenim en compte l'orientació dels edificis i l'assolellament, i hem acabat normalitzant l'ús de calefacció i aire condicionat per regular el confort dels espais interiors (em reservo fer un article sobre eficiència energètica).

Doncs bé, dissenyar l'espai públic perquè sigui confortable amb aquestes temperatures contrastades és un repte i s'ha d'assumir com a tal. La bona notícia és que hi ha solucions senzilles i moltes referències actuals per a inspirar-nos i aplicar. Vegem alguns punts primordials a tenir en compte a l'hora de dissenyar l'espai públic.

Paviments permeables.

En els carrers, pràcticament tota la superfície està pavimentada amb el panot de les voreres i l'asfalt. Això provoca que s'acumuli la calor durant el dia i que es vagi alliberant durant hores, fet que provoca una sensació tèrmica molt més elevada que un altre carrer que tingui ombra o altres tipus de paviments (és l'anomenat "efecte illa de calor"). Per això, actualment hi ha una tendència incorporar més superfície de paviments permeables i més parterres, que redueixen aquest efecte. A més a més, aquest tipus de paviments absorbeixen l'aigua i afavoreixen la gestió de les pluges tot

Paviment permeable als Jardins dels Països Catalans

Estructura d'ombra als Jardins del Mil·lenari

Arbrat a l'Avinguda Kennedy

reduint inundacions en episodis intensos. Al Masnou tenim com a exemples el paviment absorbent del carrer Roger de Flor i la plaça dels Països Catalans (veure imatge).

Ombra: arbrat i estructures.

L'arbrat de carrer és, a llarg termini, la solució més eficaç: un arbre adult pot reduir considerablement la temperatura percebuda al seu voltant. L'inconvenient principal és que un arbre necessita anys per a créixer. Justament per això, plantar arbres ha de ser una iniciativa constant per pal·liar l'increment de les temperatures en els propers anys. Paral·lelament, es pot recórrer a solucions més ràpides que ofereixen ombra on encara no hi ha una vegetació consolidada. L'ombra i el verd no són només conceptes d'estètica: són benestar i confort públic.

Aigua com a element refrescant.

Promoure l'aigua com a bé públic i una necessitat bàsica ha de ser un eix central per a l'espai compartit de les ciutats. Fonts, jocs d'aigua o

sistemes d'aigua polvoritzada són recursos que ja s'utilitzen a l'estiu per a fer més agradables les places i els passejos. Un sistema públic d'aigua pot incloure el reciclatge i la recollida d'aigua pluvial i aprofitar-la per a diferents usos.

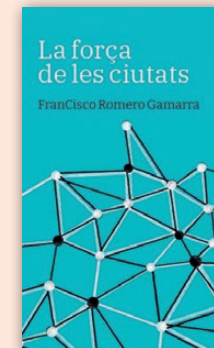
Adaptació dels usos segons el clima

L'estiu també transforma els horaris de vida al carrer: l'activitat es concentra en el matí i es desplaça cap al vespre i la nit. Habilitar diferents usos en espais públics en diferents horaris és una manera de mantenir actives les dinàmiques quotidianes i d'oferir-ne d'altres noves. Per exemple, al Masnou, la Festa Major i els variats festivals que hi ha al juliol ocupen la platja i alguns jardins com a escenari principal durant les nits d'estiu. Entendre i adaptar els usos al clima és clau per fer més habitable el poble en les diferents temporades.

Quins carrers o places del Masnou creieu que necessiten més ombra, més paviments permeables o més elements refrescants? Quan utilitzeu determinats espais durant l'estiu i per què? *

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol La força de les ciutats

Autora Francisco Romero Gamarra

Il·lustradora Glàfira Smith

Editorial Alisis (Abacus Futur S. L.)

Col·lecció "crims.cat", 101

Lloc i any d'edició Barcelona, 2026

Pàgs. 126

DEFENS DEL MUNICIPALISME

FranCisko Romero Gamarra (Vilafranca del Penedès, 1974) és enginyer de telecomunicacions de professió i polític de vocació. La solapa de la coberta del seu darrer llibre, *La força de les ciutats*,

sintetitza amb molt d'encert aquest doble vessant de la seva singladura vital: «La seva trajectòria uneix dos mons que poques vegades dialoguen amb naturalitat: el de l'arquitectura de sistemes complexos i el de la gestió de la proximitat». El llibre n'és un molt bon exemple, ja que l'estructura en set capítols, com les set parts o nivells de què constava l'internet que ens va anar arribant a finals del segle XX (l'estructura OSI o Open Systems Interconnection) i que tant el va marcar com a estudiant: «Amb aquest llibre vull tornar a l'essència amb què es va concebre internet, la d'una eina que impulsés el progrés social i econòmic mitjançant una xarxa oberta i facilitant el treball col·lectiu» (p. 10).

Aquesta xarxa oberta, interconnectada, en què cada una de les parts té sentit en relació a l'altra i en què cada nivell està connectat, la qual cosa en permet el funcionament, Romero l'aplica, amb abundor d'exemples i fins i tot amb alguna metàfora molt encertada com per exemple la dels castells, al municipalisme, fins al punt que esdevé, el municipalisme, l'eix central del llibre, el leimotiv recurrent i reivindicat des de molts punts de vista: «El municipalisme no és una ideologia, sinó un marc pràctic universal basat en elements concrets i tangibles» (p. 30); «El municipalisme és un llenguatge universal capaç de connectar comunitats i

construir alternatives per resistir als corrents autoritaris» (p. 31); «De la mateixa manera que internet funciona perquè hi ha nodes interconnectats, el municipalisme pot desplegar tot el seu potencial si cada ciutat esdevé un node actiu d'una xarxa global, com una mena de sistema nerviós» (p. 85); «(...) cal situar en primer pla tres verbs que resumeixen l'essència del municipalisme: *escollir, actuar i avançar*» (p. 120); etc., etc., etc.

I he de dir que se'n surt amb nota, perquè fa assequibles conceptes aparentment prou enrevessats, alhora que reivindica unes polítiques de proximitat, de baix a dalt, dels carrers més que no pas dels despatxos; i perquè ho fa en un estil planer, en primera persona i amb molts exemples de la seva vida i de la seva activitat municipal, a Vilafranca del Penedès, on ha estat regidor durant anys i alcalde en dues ocasions (2009 i 2023). El llibre, tot i que no s'hi especifiqui, és una porta oberta a continuar aquesta tasca, a preparar les eleccions municipals del 2027, a les quals de ben segur tornarà a ser candidat.

Permeteu-me d'acabar aquesta breu ressenya destacant la molt bona edició del llibre (disseny, format de butxaca, cos de lletra...) i els dibuixos, il·lustratius i didàctics, de l'artista audiovisual i il·lustradora Glàfira Smith, pseudònim de la barcelonina Andrea Ferrando. *

PER SI LES MOSQUES

El 29 d'octubre Girona celebra la seves Fires en record i honor de Sant Narcís, patró de la ciutat.

Relacionada amb aquest sant hi ha una dita sorgida en el segle XIII que, qui més qui menys, ha dit alguna vegada: *per si les mosques*, que s'aplica quan es realitza una acció preventiva davant un possible problema.

Per esbrinar-ne el motiu cal fer una mica d'història. Quan l'any 785 les tropes franques de Carlemany van entrar a la ciutat per alliberar-la del domini sarraí, el patró de Girona era Sant Feliu, un laic arribat des de la població nord-africana de Scil'li, a l'actual Tunísia, el qual seria martiritzat i mort l'1 d'agost de 304 per ordre de Rufí, comissionat del prefecte Deci, representant de l'emperador Dioclecià.

Mentre, un gironí anomenat Narcís, fill d'una família noble, que s'havia convertit al cristianisme, fou designat bisbe apostòlic, és a dir, sense seu fixa i dedicat a predicar la fe de Crist de manera itinerant. Però va haver de fugir per no ser empresonat davant el decret de Dioclecià de 23 de febrer del 303 en que s'ordenava la persecució i mort dels cristians.

Val a dir que no hi ha testimonis coetanis ni fefaents sobre la seva vida ni al fet que aquí s'explica, tot més proper a la llegenda que a una realitat comprovada, però sembla que el 24 d'octubre del mateix any va anar a la ciutat germànica d'Augusta (avui Augsburg) on residí nou mesos, aconseguint la conversió de la prostituta Afra -més tard, Santa Afra, també màrtir- i de les altres meretrices del seu bordell. Tornà a Girona el 5 d'agost del 304 on fou detingut, martiritzat i mort el 29 d'octubre del 307.

Les seves restes foren rescatades i amagades per seus feligresos fins l'arribada de Carlemany a la ciutat el 785, gairebé cinc-cents anys després, qui ordenà que el cos del Sant, incorrupte, fos exposat i venerat a la Col·legiata de l'església de Sant Feliu, que aleshores rebia el nom de Santa Maria extramurs i era considerada com catedral ja que l'originària havia estat convertida en mesquita pels musulmans.

La devoció pel màrtir gironí s'incrementà quan l'exèrcit francès dirigit per Felip III, anomenat l'Ardit, es va enfrontar amb Pere III el Gran de Catalunya per iniciativa del papa Martí IV, qui havia

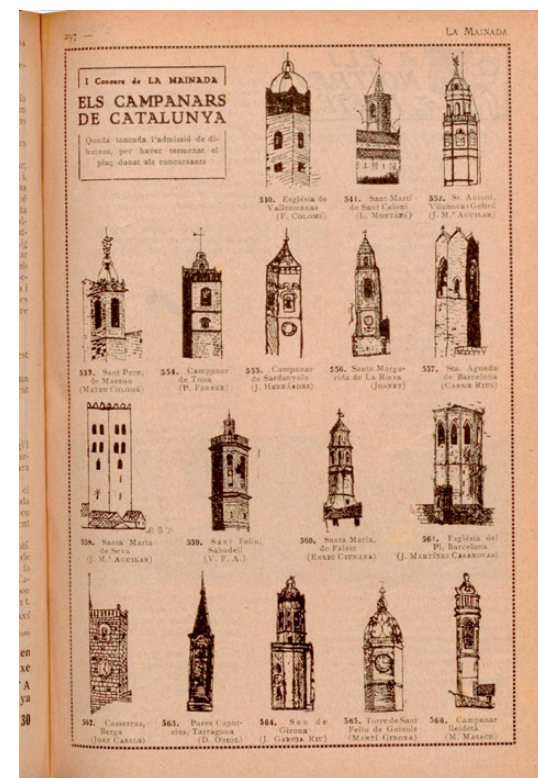
excomunicat al rei Pere a fi de desposseir-lo del seus regnes ran l'episodi de les Vespres Sicilianes, l'alçament de l'illa de Sicília el 1282 contra la tutela del rei francès Carles I d'Anjou, que comptava amb el suport de Pere.

Felip III envaí Catalunya el 1285 i Girona fou assetjada des del 27 de juny de l'any següent fins que capitulà el 15 d'agost. Els francesos entraren a la ciutat el 5 de setembre lliurant-se al saqueig i destrucció de llocs sagrats i relíquies, entre elles el cos de Sant Narcís. Però el Sant, sempre segons la llegenda, feu sortir del seu sepulcre profanat milers i milers de mosques vironeres, tan verinoses que amb el seu fibló donaren mort instantània a milers d'homes i centenars de cavalls de l'exèrcit francès. Els que quedaren vius van fugir espavordits fins trobar les hosts del rei Pere, les quals van derrotar l'exèrcit enemic en la batalla del Coll de Panissars i en la que va morir el rei francès.

El Miracle de les Mosques de Sant Narcís va fer que els Consellers de Girona decidissin el patronatge del Sant el 1387, *per si les mosques*. ✱

EL MASNOU A LA REVISTA LA MAINADA (I)

La Mainada va néixer el 10 de juny de 1921, en ple auge del catalanisme polític i cultural, i va morir el 23 de novembre de 1923, que en va sortir el darrer número, el 129, ja que la dictadura de Primo de Rivera la va clausurar.

Es tracta d'una revista infantil d'arrels clarament catalanistes, catòliques i noucentistes pensada per a la formació i l'entreteniment dels infants i joves de Catalunya, que es veuen com el futur del país. En són les ànimes Avel·lí Artís i Balaguer (1881- 1954) i Joan Laguia i Lliteras (1890-1937) i compten amb un esplet de col·laboradors que impressiona i amb uns mitjans certament importants per l'època. En part va néixer per intentar mitigar la influència i el predomini d'*En Patufet*, que, nascut l'any 1904 i ben consolidat a la dècada de 1920, no acabava de fer el pes a una part de la intel·lectualitat, la més propera al noucentisme, la més urbana, la més oberta a Europa, ja que el considerava excessivament ruralista, popular i localista. És per això que intel·lectuals de la talla de Josep Carner, Carles Riba, Antoni Rovira i Virgili, Marià Manent, Clementina Arderiu, Lola Anglada... hi són presentats com a col·laboradors des del primer número. Però a La Mainada ben aviat hi van col·laborar, i de maneres molt diferents, tota una colla de gent molt diversa i d'arreu de Catalunya. Del Masnou, sense ànim d'exhaustivitat, n'he trobat dos casos que m'agradarà compartir amb els lectors de *Gent del Masnou*, ja que diria que són molt desconeguts.

El primer cas és la presència d'un jove masnoví, o potser estiuejant, ara com ara no ho sabem, anomenat Mateu Colomé, de qui l'any 1922, concretament a la pàgina 297 (la paginació de la revista és anual), del número 43, publiquen la imatge del campanar de l'església de Sant Pere del Masnou. La col·laboració s'emmarca dins del primer concurs, dels nombrosos que va fer la revista, titulat "Els Campanars de Catalunya", que s'adreça a "els nois o noies aficionats al dibuix" i consisteix a enviar un dibuix d'un campanar del poble o de la ciutat "fet a la ploma, amb tinta negra". Va ser un concurs d'un èxit extraordinari que va fer que des del núm. 3, del 24-6-1921, fins al núm. 54, del 16-6-1922, s'anessin publicant setmanalment campanars i més campanars d'arreu de Catalunya, alguns de repetits val a dir-ho, amb el nom, les inicials o el pseudònim de l'autor i de vegades amb l'edat i tot, i el nom de l'església i de la població on es troba. Del Masnou, doncs, hi trobem el de l'església de Sant Pere, que reproduïm, obra, com he dit del jove Mateu Colomé, del qual la revista no ens dona cap altra informació; informació que, qui sap, algun lector de *Gent del Masnou*, potser podrà aportar, per parentiu, coneixença...

El segon cas, amb molts més masnovins implicats, per una qüestió d'espai, el deixarem per al proper número de la revista. ✱

Espai poètic

Enric Badal

Fets poesia per l'amic Esteve Pujol i
Pons us oferim els darrers tres mesos
del "Calendari" de la seva autoria:
octubre, novembre i desembre, temps
de tardor i començament de l'hivern.
En el record: "Moltes gràcies, Esteve!"

Or de fulles
Cada octubre;
Tota posta,
Un cel ardent;
Baixa el sol,
Res no es mou:
Es fa vespre.

Notes tristes d'un arpegi,
Ocell gris de la tardor,
Vent febrós de la vesprada,
Estantís caliu cendrós,
Mústigues flors de ponent,
Balmes de foscos records,
Rels soterrades a l'ombra,
Enyorança, oblit, repòs.

Dies foscasts, dies humits,
El sol i la llum són a dintre
Solstici de l'astre i del Crist
Estrelles al cel i al pessebre,
Molsa al portal i molsa al cor,
Bonior d'àngels i de vents,
Remors de pastors i de gent:
El desembre és a dins i a fora.

La FrUiTa

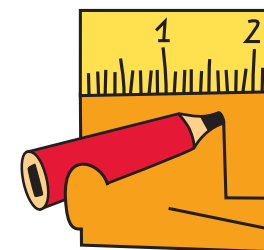
Si a l'octubre plou el rovelló mou

Mestres Vlla 115 - el Masnou
935 403 474 - 618 763 529

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

Panellets

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ
GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

La Moreneta

PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

de les pastisseries del Masnou

L'ESCENA, A PROP

Ajuntament del Masnou

La tardor de l'Espai Escènic Iago Pericot combina noms destacats de l'escena catalana, creació que neix dins mateix de l'equipament, música, propostes familiars i la participació de les entitats del Masnou. Una temporada feta de mirades diferents, però amb un mateix fil: trobar-nos al voltant de l'escenari.

La nova temporada de l'Espai Escènic Iago Pericot arriba amb teatre, música i projectes que fan dialogar la programació professional amb el talent i les complicitats de casa. Una invitació a entrar a la sala, descobrir llenguatges diferents i compartir històries que, d'una manera o altra, ens interpel·len.

Un dels grans noms de la tardor és *Permagel*, adaptació teatral de la novel·la d'Eva Baltasar, dirigida per Victoria Szpunberg i protagonitzada per Maria Rodríguez Soto. L'espectacle, un dels muntatges destacats de la darrera temporada teatral catalana, té a més una connexió especial

amb el Masnou: Szpunberg va formar part de la comunitat de famílies argentines exiliades que es van establir al Masnou a finals dels anys setanta. Un retorn a prop de casa per a una obra que parla, precisament, de límits, identitat, desig i llibertat.

Entre altres propostes que tenen i han tingut un recorregut reeixit als escenaris del país i arriben a la sala municipal es troba *Les coses excepcionals*, un monòleg a càrrec de Pau Roca que ens recorda els grans esdeveniments quotidians que conformen la nostra vida. També forma part de la programació *Loop*, amb Ramon Madaula, un nom ben conegut

Permagel amb Maria Rodríguez Soto

MasLuminic

tant pels espectadors de teatre com pel públic televisiu. La seva presència amplia una temporada que aposta per maneres molt diferents d'explicar-nos i de mirar les relacions humanes.

Però l'Espai Escènic no és només el lloc on arriben els espectacles. També és un espai on els projectes es pensen, creixen i s'assagen. El 8 de novembre, la Biennal Iago Pericot tornarà a obrir una finestra sobre aquest treball menys visible i presentarà els projectes de les companyies residents que han treballat a la Sala B. Hi participaran dues propostes residents: d'una banda, Luis Brusca i German de Souza; de l'altra, StreetFools, amb Claudio Levati i Jordi Solé. La jornada comptarà també amb la introducció i dinamització d'Élida Pérez i Elizabeth Urbina. Una oportunitat per veure què passa abans que una peça arribi a ser, definitivament, espectacle.

La música també tindrà un lloc propi al desembre. Jaume Maristany i Josep Traver tornaran a l'Espai Escènic acompanyats per Jonathan Herrero i altres

músics, en un concert que arriba precedit de l'èxit d'edicions anteriors i amb expectatives renovades. Una cita que reforça la presència de la música en una programació pensada per no quedar-se en un únic llenguatge escènic.

La temporada continua, alhora, fent lloc al teixit cultural del municipi. *MasLuminic* n'és un bon exemple, amb un projecte que suma col·laboracions amb altres entitats i converteix l'equipament en un punt de trobada entre creadors, col·lectius i públic. Les actuacions de les entitats de la vila continuen formant part d'aquesta programació i recorden que una escena també es construeix des de la proximitat.

I els espectadors més petits hi tornen a tenir un espai propi. Les propostes infantils i familiars mantenen oberta la porta a descobrir les arts escèniques des de ben aviat, compartint l'experiència del teatre entre generacions.

Noms consolidats, creadors residents, música, projectes locals i públic familiar conviuen així en una mateixa temporada. Perquè l'Espai Escènic Iago Pericot és, sobretot, això: un lloc on passen coses damunt de l'escenari, però també abans, després i al seu voltant. Se'n pot consultar tota la programació al web municipal i adquirir les entrades al portal www.entrapolis.com. ✨

Les coses excepcionals, Intèrpret Pau Roca

OBERTURA DE MIRES (un període com una nebulosa)

Joan Muray

Si al primer viatge a Rapa Nui (2015) em vaig trobar que quan insinuava parlar del que ells coneixen com a període esclavista, o sigui de la incursió pirata i negrera duta a terme pel negrer masnoví Joan Maristany i Galceran, «Tara», el 1862, junt a una petita flota de vuit vaixells, ràtzies que després també feren altres capitans esclavistes, es tancaven en banda i no en volien saber res, ara, el 2023, fou tot el contrari.

Semblava talment que els haguessin girat el magí, demostraven un gran interès i no s'esgarriaven de res del que els contava.

I això a diversos nivells, això sí, entre la gent de cultura o de càrrecs que hi estaven relacionats. La primera fou l'arqueòloga de l'illa, una personalitat dins el seu món a escala internacional, amb qui m'uneix una bona amistat que vaig compartir diàriament. També mostraren el mateix interès les directores de la Biblioteca Pública i de la Biblioteca i Museu Mulloy (aquest Mulloy fou un cèlebre antropòleg que va deixar tot el seu llegat a Rapa Nui).

Diverses guies turístiques també en volgueren saber més, així com les persones que regenten l'Oficina de Turisme, i fins i tot persones de diversos tipus de negocis. Tots ells em demanaren que els enviés la biografia del capità, per poder aprofundir en aquell període que fins aleshores pràcticament desconeixien.

Curiosament tots, quan es referien a aquell període de la seva història, s'hi referien com una nebulosa, una època que s'amagava sota el nom de període esclavista, com una mena de calaix de sastre en el qual hi cabia tot.

Semblava que en comptes d'haver passat cinc anys entre quan no en volien saber res i quan hi mostraven un gran interès, hagués passat una generació, i l'actual estigués delerosa de conèixer el seu passat.

Evidentment, tan bon punt vaig tornar a Catalunya, els vaig enviar versions en digital a tots els que volien saber. El curiós del cas és que és en català, i quan allà els ho vaig dir, i els ensenyar un llibre que duia en la nostra llengua, la contesta, unànime, fou que s'entenia i que farien l'esforç per poder capir tot el seu contingut. Una de les persones que el varen rebre, em va dir que es reunien un grup i el llegien en comú.

Quina diferència amb el que estem acostumats! ✱

11 diferències

Ja hi som, amb 11 diferències

Passatemps

Elena Feliu

API

Finques Puig S.L.

COMRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

1	R	E	O	F	E	T	O		
2		S	E	N	Y	E	R	A	N
3	E	T			S		U	N	A
4		E	S	T	A	T	U	T	
5	L	L	U	I	T	A	O		T
6	I	A	R			O	N	Z	E
7		D	I	A	D	A	O	E	
8	M	A	S	N	O	U	M	L	
9	E		I		L	L	I		
10	L		H	A	M	A	C	A	

Solucions dels
mots encreuats
de la revista
GdM 454

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

www.estudisantielena.com
santi@estudisantielena.com • 699 775 558

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVIR FRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 93 178 22 97
@elrebot 7devi

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

ARRÒS DE TARDOR

ingredients

- 300g arròs bomba • 1l brou pollastre • 150 g de cansalada viada
- 150 g de botifarra • 1 pastanaga mitjana • 1 ceba gran
- 1 pebrot verd • 150 g de xampinyons
- 2 grans d'all • 1 branca de julivert picat • 1 c/s salsa nyora
- Sal al gust i un polsim de pebre
- Oli d'oliva • Picada all i julivert

Preparació

- 1 Netejar els xampinyons i tallar-los en trossos.
- 2 Triturar els grans d'all. Reservar.
- 3 Tallar la pastanaga, la ceba i el pebrot verd en daus. Reservar.
- 4 Tallar la cansalada viada en trossos. Reservar.
- 5 Tallar la botifarra en trossos pelada. Reservar.
- 6 Posar la botifarra i la cansalada viada en la paella i fregir fins que ens quedi daurada. Reservar.
- 7 Afegir, la ceba, la pastanaga, el pebrot verd, els xampinyons i els alls a la paella.
- 8 Cuinar uns 10 minuts fins a que ens quedi ben daurat el sofregit. Afegir la nyora, remoure suaument.
- 9 Afegir l'arròs i abocar el brou, salpebrem amb un polsim de pebre i un polsim de sal.
- 10 Cuinar durant 6 minuts, a foc fort i baixar a foc mitjà uns 11, sense deixar que s'evapori tot el líquid que ens queda.

La cuina de l'Antonia

El cullerot

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

LES GALLINETES 2025

Celler Josep Foraster Zona D.O. Conca de Barberà
Varietats Trepat, garnatxa negra, sirà
Graduació 12,5 % vol. **Preu** 11,95 €

Per aquest arròs de tardor, us trencaré una mica els esquemes. Normalment, sempre ens recomanen un blanc o un escumós per acompanyar un arròs ben condimentat. Però a la tardor els plats ens demanen negre. Us proposo un negre diferent del Celler Josep Foraster, les Gallinetes! Quin tros de vi, brutal!!

Aquest vi negre porta un cupatge ben especial, comencem amb un trepat, un raïm lleuger, especiat i amb la fruita vermella ben marcada. Continuem amb una garnatxa negra que ens donarà volum i acabem amb una mica de sirà per donar algú més de sedositat. Aquest conjunt de raïms fa que aquest vi sigui lleuger fresc i amb la fruita ben marcada, cosa que ens ajuda amb plats condimentats i carregats de sabor. Ens sumarà matisos salats i especiat i al mateix temps ens netejarà el paladar per continuar menjant sense acabar ben embafats.

Arriba la tardor, és temps de vins negres, dolços, escumosos i molt de caliu.

Salut i vi ✨

CAMINANT ENTRE GEGANTS

Capvespre sobre les Torres del Trango

Xavi Tarafa

Hi ha molts trekkings arreu del món i després hi ha el trekking del Baltoro, per a molts, el millor del món.

Només arribar a l'inici del trekking ja és una aventura. D'una banda, el vol a

Skardu, des d'on es veu el Nanga Parbat que, amb els seus 8.125 m, és la 9a muntanya més alta del món. D'altra banda, l'endemà, l'anada amb 4x4 fins a Askoli, el punt d'inici del trekking. Fer els poc més de 120 km són tota una odissea. Un 4x4 se'ns queda encallat en un riu durant gairebé mitja hora; després cal esperar que netegin la pista d'una esclavissada; i, quan queden uns 10 km, deixem els 4x4 per creuar un pont penjant per a vianants que fa desaparir l'adrenalina de més d'un. Un cop a l'altra banda del riu, agafem uns altres 4x4 que ens duren fins al poble. Hi arribem 8 h després d'haver sortit.

Els dos primers dies de trekking anem coneixent tot l'equip que ens acompanya. És un trekking que no es pot fer per lliure i duem guia, cuiners,

portejadors i fins i tot una cabra que no tornarà. Al tercer dia ens enfilem ja a la glacera del Baltoro. A partir d'ara, caminarem sobre gel. No es nota: milers d'anys de moure's lentament i d'erosionar les muntanyes del voltant fan que la glacera arrossegui una capa de pedres i sorra que cobreix el gel brut. És feixuc: aquest riu de gel fa tot d'onades, petits turonets de gel que cal anar pujant i baixant tota l'estona.

El quart dia arribem a Urdukas, a 4.050 m, on descansarem un dia per acabar-nos d'aclimatar. Tenim davant del campament la Catedral i les Torres del Trango, amb unes parets espectaculars. El paisatge ens deixa embadalits i tenim tot un dia de descans per gaudir-ne.

En deixar Urdukas, gaudim de les vistes de l'imponent Gasherbrum IV que, amb els seus 7.925 m, no entra per poc al selecte club dels *vuitmils*. Darrere seu treuen el nas els seus germans grans, el G I, de 8.068 m, i el G II, de 8.035 m, que sí que en formen part.

Caminant per la glacera del Baltoro.

K2, 8611m, la 2a muntanya més alta del món.

Dos dies després arribem per fi a Concòrdia. A Concòrdia és on convergeixen les glaceres del Baltoro i la de Godwin-Austen. Hi arribem quan està tapat, però, mentre som a la tenda menjador, algú ens avisa que el cel s'està obrint. Sortim fora i, al fons de la vall, imponent, allà on neix la glacera Godwin-Austen, el veiem: el K2, de 8.611 m, la muntanya de les muntanyes, la segona més alta del món. Al costat, amb els seus tres cims mig tapats, la cua de drac, el Broad Peak, i just davant nostre, el G4. Tot l'entorn és espectacular. El temps, però, no acaba d'acompanyar del tot i hem d'abortar l'anada fins al camp base del K2. Només ens podem acostar al camp base del Broad Peak, que en aquells dies és buit.

Però el sacrifici gros vindrà després. El trekking continuaria creuant el Gondogoro La, un coll a 5.600 m d'alçada, per tornar per la vall de Hushe. El dia d'aproximació al coll s'aixeca nevant i ho avortem. Decidim tornar per on havíem vingut: el coll pot estar en males condicions i ho veiem massa arriscat.

Quatre dies més tard tornem a ser a Askoli. Ens pesarà el dubte de si vam ser massa conservadors o si va ser la decisió encertada renunciar al Gondogoro La. Acabem, però, amb la certesa d'haver vist alguns dels paisatges de muntanya més espectaculars del món. ✨

La dura vida del portejador

IL·LUSTRACIÓ FOSCA

He llegit aquest terme no fa massa. En diuen Dark Enlightenment en anglès. Veig a Internet que és un moviment neoreaccionari – una altra paraula nova per mi – de pensament antidemocràtic i d'extrema dreta – va començar el 2010 – que rebutja els valors de la il·lustració del segle XVIII com la igualtat, la democràcia o el progrés social. Sembla ser que aquest pensament s'obre pas de forma sigil·losa i assenyala el camí d'un futur on el sistema institucional actual és quelcom decadent i inútil. Anem endarrere, com els crancs.

Tenim eleccions a Brasil aquest mes d'octubre. La primera volta és el dia 4. Gairebé segur que hi ha una segona volta el dia 25.

Sembla ser que l'empresa de Mark Zuckerberg, propietària de Meta i d'Instagram, ha arribat a un acord per pagar 18.000 milions de dòlars per evitar un judici on hauria d'abonar una quantitat astronòmica doncs els seus productes causen addicció a la joventut i als no tan joves. Veig també que X, Facebook, Instagram o Tik Tok s'han convertit en la principal font d'informació a nivell mundial per als menors de 30 anys.

Resulta una miqueta bastant inquietant aquest fet, doncs aquestes plataformes es dediquen també a escampar badomeris – com el fill de l'anterior president que es presenta a les eleccions – i fets que no ajuden a entendre aquesta complexa realitat. Molts creuen més el que veuen en un vídeo d'un xitxarel·lo que ha enviat algú al grup de WhatsApp de la família que el que pugui dir un doctor en climatologia.

Aquesta exaltació dels extrems no porta – crec – ni cap a una societat més civilitzada ni més justa. Fins i tot pot desaparèixer aquesta democràcia – el sistema menys dolent; amb els seus defectes, naturalment – que a la península va començar als 70 i a una part d'Europa el 1945.

Imagino que tots podem ser substituïts per la IA que és en mans de molt poques persones. Alguns són individus eixelebrats i facinerosos. Fins i tot potser fundaran una nova religió deshumanitzada, estrictament quantificable, on els individus no es guiaran per cap moral i ignoraran el que significa l'esperit crític. No hi som pas lluny; em sembla que molts joves no en tenen ni idea de res. No vol pas dir que jo fos el més savi quan tenia 20 anys però crec que tenia una miqueta més de cultura general. Ho vull pensar això.

Segueixo la política brasilera. He vist algunes entrevistes que han fet a la televisió als diferents polítics que es presenten a la presidència d'aquest país tan gran. Quedo esparverat amb la quantitat de mentides que diuen tots. Amb tranquil·litat i convicció. Quan jo era nen, els pares i els avis em deien que mentir era una cosa molt lletja i que s'havia d'evitar. Què es pot esperar si el president de la que encara és la primera potència és un falsari i un impostor?

Segurament, som en un moment en el que ningú confia en gairebé ningú, ni en cap institució, sigui pública o privada, municipal, autonòmica o estatal. I on no hi ha confiança, no hi ha implicació ni compromís. Em sembla.

Espero que guanyi Lula. Tot i que penso que és la opció menys pitjor. No em convenç cap candidat. ✱

ART I CREACIÓ Curs Jove

PROVA **GRATUÏTA!**

Blanc de Guix

C/Fontanills, 152. El Masnou
Tots els DIMARTS de 19:00 a 21:00
DE 13 A 18 ANYS

blancdeguix@gmail.com
hola@siamessiam.es

@blancdeguix
@siamessiam

TEL: 664 356 250

**20 ANYS
DEL CLUB
DEL RITME
AFROCOLLATÍ**

**DIUMENGE
4 D'OCTUBRE**

18:00 H
CONCERT - BALL
MARACUMBÉ
Músiques i ritmes
d'arreu del món

19:30 H
BALL INTERGENERACIONAL
**ORQUESTRA CLUB
DEL RITME**

Salsa · merengue · bolero ·
bachata · rumba catalana ·
cumbia

ESPAI ESCÈNIC IAGO PERICOT
Fontanills 77 79 EL MASNOU

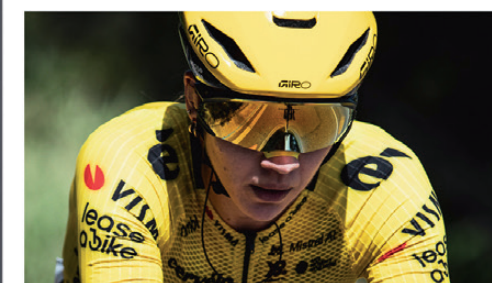
ENTRADES:
10 € ANTICIPADA - ENTRADIUM
15 € A LA PORTA
5 € JUBILATS I MENORS DE 18 ANYS
RESERVA: CLUBDELRIITME@GMAIL.COM

ORGANITZA: CLUB DEL RITME AFROCOLLATÍ
COL·LABORA: AJUNTAMENT DEL MASNOU

CLUB DEL RITME Ajuntament del Masnou

FOTOGRAFIA ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

@dufefoto - dufefoto@gmail.com

DUFEFOTO

DESENVOLUPA EL LÍDER QUE HI HA DINS TEU

Dr. Oriol Lugo

Quan parlem de lideratge, sovint pensem en una persona que ocupa un càrrec, que dirigeix un equip o que té autoritat sobre els altres. Però liderar és molt més que manar. Liderar és influir, inspirar, acompanyar i assumir responsabilitats. I, en realitat, tots som líders en algun moment de la nostra vida.

Podem ser pares o mares i liderar una família; companys que prenen la iniciativa davant d'un problema; responsables d'un equip a la feina; capitans o capitanes en un joc o una dinàmica; amics que ajuden els altres a prendre una decisió o persones que simplement donen exemple amb la seva manera d'actuar.

Per això, abans de voler liderar els altres, és fonamental aprendre a autoliderar-nos. L'autolideratge consisteix a ser capaçs de dirigir la nostra pròpia vida: conèixer-nos, regular les nostres emocions, prendre decisions, assumir les conseqüències dels nostres actes i actuar d'acord amb els nostres valors.

Un bon líder no és aquella persona que té totes les respostes, sinó aquella que és capaç de generar confiança i aconseguir que les persones que l'envolten creixin i donin el millor de si mateixes.

Els 7 trets d'un bon líder:

1. Lidera amb l'exemple.

No demana als altres allò que ell mateix no està disposat a fer. Les seves accions parlen més fort que les seves paraules.

2. S'exigeix primer a si mateix.

Abans d'exigir als altres, revisa el seu propi comportament, esforç i compromís.

3. Ajuda i acompanya.

No abandona les persones davant les dificultats. Dona suport, escolta i facilita que els altres trobin el seu propi camí.

4. Felicita en públic.

Reconeix els esforços i els assoliments dels altres. Sap donar valor a la feina ben feta.

5. Corregeix amb respecte i en privat.

Quan cal assenyalar un error, ho fa des del respecte, sense humiliar ni exposar la persona davant dels altres.

6. És coherent amb els seus valors.

El que pensa, el que diu i el que fa mantenen una mateixa direcció. La seva manera d'actuar transmet credibilitat.

7. Compleix la seva paraula.

Si diu que farà alguna cosa, intenta complir-la. Perquè la confiança no es demana: es construeix amb cada promesa complerta.

Al final, liderar no significa estar per damunt dels altres, sinó estar al servei d'un propòsit i de les persones que caminen amb nosaltres. I això ens recorda una cosa important: no necessitem tenir un càrrec, un uniforme o un títol per liderar.

Cada dia tenim petites oportunitats per fer-ho. Quan prenem la iniciativa, quan escoltem, quan donem exemple, quan ajudem algú a superar una dificultat o quan decidim actuar d'acord amb els nostres valors, estem exercint lideratge.

Perquè abans de liderar un equip, una família o un grup, hem d'aprendre a liderar-nos a nosaltres mateixos. ✨

FIRA D'ENTITATS 2026

El dissabte 3 d'octubre

Durant la tarda, hi serem a la nostra carpa, a la Plaça Nova de les Dones del Tèxtil

CONFERÈNCIA-COL·LOQUI

ENVELLIMENT: FACTORS DE RISC I PREVENCIÓ DEL CÀNCER

Ponent: Dra. Èrika López
investigadora en biomedicina,
que desenvolupa la seva recerca al **IRB Barcelona**
(Institute for Research in Biomedicine),

+ Activitat: ulleres de realitat virtual,
a càrrec de Daniel Amatller
de l'Associació Més que Ciència

Dimecres 14 d'octubre, a les 18:00 h
Sala Auditori de la Calàndria

ACTE D'HOMENATGE A JOSEP PUJADAS TRUCH

Poeta i dramaturg masnoví
Amb motiu del 150è aniversari del seu naixement

Dissabte 17 d'octubre, a les 18:00 h
Sala Auditori de la Calàndria

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-yoga. Cal portar una estoreta (o matalas-set), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -
c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

La teva clínica dental de confiança al Masnou

IMPLANTOLOGIA DENTAL

Recupera la seguretat i
el somriure.

ORTODÒNCIA INVISIBLE

Somriu
sense límits.

**PÀRQUING
GRATUÏT**
PER ALS NOSTRES
PACIENTS

1a VISITA +
DIAGNÒSTIC
GRATUÏT

FINS A
36 MESOS
SENSE INTERESSOS*

 93 128 79 47 | **691 696 066**

 Plaça nova de les Dones del Tèxtil, 8, 08320, Barcelona
dentalmasnou.com